ΑΠ16| ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ

2023 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2023/απ16-κορνηλιοσ/

Όπως αναφέρεται στη Βίβλο, ο Κορνήλιος υπήρξε στην Καισάρεια ως Ρωμαίος Εκατόνταρχος, της Ιταλικής Λεγεώνας, και είναι ο πρώτος εκ των Εθνών Χριστιανός.

Εκ γενετής ήταν Εθνικός, όμως η αγάπη του για τον 0εό και η αναζήτησή Του, τον εκαναν ν’ ασπασθεί τον Ιουδαϊσμό. Επειδή όμως δεν είχε περιτμηθεί, εθεωρείτο τυπικώς ακάθαρτος. Οι συνεχείς προσευχές του ήλξαν το Έλεος του Θεού, ο Οποίος απέστειλε εις αυτόν τον Απόστολο Πέτρο, για να του δείξει την διά του Ιησού Χριστού σωτηρία.

Ο Κορνήλιος επίστευσε και μαζί με την οικογένειά του βαπτίσθηκε Χριστιανός. «Και εξέστησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι συνήλθον τω Πέτρω ότι και επί τα Έθνη η δωρεά του Αγίου Πνεύματος εκκέχυται» (Πράξ. Γ, 45).

Η πορεία αυτή του Κορνήλιου δεν είναι παρά ένα δείγμα πίστης του ανθρώπου προς τον Άναρχο Θεό. Ακόμα καταδεικνύει την εκ της επιλογής προερχομένη Πνευματική πορεία της ατομικής συνείδησης.

Η πίστη είναι αυτή που αναπτύσσει στον άνθρωπο της ύλης την Πνευματική φιλοδοξία και οδηγεί αυτόν στη σωστή επιλογή πορείας του και εξέλιξής του.

Η δύναμη της πίστης είναι αυτή που ανοίγει το δρόμο ανάμεσα από κάθε φιλοδοξία γήινη και από κάθε δύναμη Κοινωνικής τάξης ή θέσης, προκειμένου να οδηγήσει τον έχοντα αυτήν εκεί, όπου η Πνευματική του ανησυχία αναζητά, ως αποτέλεσμα της εκδηλωμένης εσωτερικής παρότρυνσης, την οποία αισθάνεται να τον υπερπληρεί και να τον ωθεί σε συνεχή αναζήτηση της Ουσίας, η οποία θα επιφέρει σ’ αυτόν την πληρότητα, που την εκφράζει, την Ουράνια πληρότητα.

Είναι η δύναμη της πίστης, που ωθεί ακόμα και την πλέον ανυποχώρητη φύση κάποτε στην

αναζήτηση του Θείου, γιατί τα πάντα ακολουθούν τη μία υπάρχουσα ροή, αυτήν που ως Νόμος διέπει τα Σύμπαντα και την οποία ακολουθεί η εξέλιξη της Ζωής των πάντων.

Η Ροή αυτή είναι ο Θεός και τα πάντα που εις Αυτήν ρέουν, ως φυσικό επακόλουθο, είναι ο Θεός στις εκδηλώσεις Του. Είναι ο Νόμος του Θεού αυτός και τίποτα δεν μπορεί να τον αλλάξει, τίποτα δεν μπορεί να μετατρέψει την πορεία του, κι αν ο άνθρωπος προσπάθησε να την αλλοιώσει, ήταν Θέλημα Θεού για την προσπάθεια, μα ο Νόμος παραμένει και υφίσταται Αναλλοίωτος και η προσπάθεια του ανθρώπου υφίσταται και είναι αυτή, που έφερε αλλοίωση στην πορεία του, στην προορισμένη πορεία του.

Παρέμεινε ως προσπάθεια κι έφερε τ’ αποτελέσματά της σ’ αυτόν που την έκανε, στον Άνθρωπο, όμως η Ροή του Νόμου της Μιας Ροής των πάντων συνεχίζεται Αμετάβλητη, κι ο άνθρωπος είναι αυτός που πρέπει, διαγράφοντας την άσκοπη προσπάθειά του, να επανέλθει και να συνεχίσει κι αυτός στη Μία Ροή του Απείρου.

Για να γίνει αυτό, λειτουργεί ο Νόμος της επαναφοράς των πάντων στη Ροή του Θεού. Ο Νόμος αυτός, λοιπόν, επενεργεί και στον άνθρωπο κρούοντας εντός του την πόρτα της υπόστασής του, η οποία «ξυπνώντας» εκδηλώνει κατάσταση ανησυχίας και αναζήτησης. Τι είναι αυτό που αναζητά; Την πλήρη εκδήλωσή της και την επιστροφή της στη φυσική Ροή.

Γιατί, όταν ο Νόμος της επαναφοράς επενεργήσει στην υπόσταση, δημιουργεί την αίσθηση και τη γνώση της ύπαρξής της σε μια εξωπραγματική ροή Ζωής, με αποτέλεσμα να επέλθει ανησυχία και αναζήτηση της φυσικής Ροής, αυτής στην οποία αρχίζει να νιώθει ότι ανήκει.

Η αναζήτηση αυτή και η επιθυμία της επιστροφής και ένταξης στην Εκδηλωμένη Ροή της Ζωής δημιουργεί την πίστη, της οποίας η δύναμη ενισχυόμενη από την έσω παρότρυνση υψώνεται και κατασυνθλίβει κάθε μορφή τείχους, που η ύλη έχει υψώσει περικλείοντας και καταδυναστεύοντας την ανθρώπινη υπόσταση.

Η ύλη έχει εδραιωθεί εκδηλούμενη σε όλες τις μορφές δύναμης, εξουσίας και Κοινωνικής θέσης. Η ενέργεια του ανθρώπου, η οποία τον έθεσε εκτός της Θείας Ροής, είχε κίνητρο την κατοχή ισχύος και την προβολή της υπεροχής, μέσω εξουσίας και δύναμης, τα οποία και απέκτησε ενεργών

εκ της ύλης.

Προσχώρησε στην ύλη και αυτή τον «εκόσμησε» με τις εκδηλώσεις της, ως επιβράβευση της ενέργειάς του αυτής κι ο άνθρωπος βρέθηκε έξω από τη Θεία Εκδήλωση Ζωής, έχοντας όμως μέσα του το Σπέρμα Αυτής, ως συνδετήρα για την επαναφορά του.

Βρέθηκε να παρασύρεται από το ρεύμα της αντιστρόφου πορείας εκδήλωσης της Θείας Ζωής, έχοντας μόνο κρατήσει, ως σανίδα σωτηρίας του, τον Θείο Σπινθήρα του, μα και Αυτός συνεχώς εξασθενεί, όσο απομακρύνεται από την Εστία Του, όσο η απόστασή του απ' Αυτήν μεγαλώνει.

Ο άνθρωπος γνωρίζει τις δυνάμεις της ύλης, τις εξουσιάζει και εξουσιάζεται απ' αυτές, γεμίζει υπερηφάνεια και τάση προς εξουσία, μα μέσα απ' όλα αυτά ο ίδιος διακατέχεται από την ύλη και εξουσιάζεται απ' αυτήν, με αποτέλεσμα να οδηγείται και ν' ακολουθεί ταχύτατα τη δική της ροή.

Ο Θείος Σπινθήρας του όμως, αν και περιορισμένος από τη συνεχή επέκταση της ύλης, είναι υπεραρκετός, για να τον συνδέσει και πάλι με την Ουσία του, σταματώντας τη ροή του στην ύλη και δημιουργώντας πορεία επαναφοράς.

Η πρώτη εκδήλωσή του είναι δημιουργία πίστης και ενδυνάμωση αυτής, τόσο, ώστε να μπορεί ν' αντισταθεί στις εκδηλώσεις της ύλης και στις διάφορες μορφές δύναμής της.

Η εκδηλούμενη δύναμη της πίστης οδηγεί τον άνθρωπο στη σωστή επιλογή πορείας του, είναι αποτέλεσμα της Πνευματικής του αφύπνισης και δρα ως Εξουσία Θεού, επί των χειρών του ευρισκομένη, καθ' όλη τη διάρκεια της συνειδητής Πνευματικής πορείας του.

Αποτέλεσμα πίστης είναι η Πνευματική μεταλλαγή και πορεία του Κορνήλιου, ο οποίος ακολουθώντας την έσω φωνή του και σπάζοντας κάθε περιορισμό γίνεται Χριστιανός, ενώνει την εντός του Θεία Καταβολή με την Εκπόρευσή της, για να μπορέσει να επιστρέφει σ' Αυτήν ως ίδια Ουσία.

Το ότι ξεπέρασε όλους τους υπάρχοντες, εκείνη την εποχή, περιορισμούς περί Εθνικότητος,

τύπων και θρησκειών, δείχνει την απεριόριστη δύναμη της πίστης, η οποία δεν σταματά πουθενά και τίποτα δεν μπορεί να την καταβάλει, αρκεί να ενισχύεται συνεχώς από την Πηγή της Ουσίας της.

Η ύπαρξη πίστης είναι όπλο για τον άνθρωπο και φέρνει πάντα το ποθούμενο αποτέλεσμα, για το οποίο μάχεται. Είναι θεμέλιο του αγώνα του. Χωρίς την πίστη ως θεμέλιο, οι προσπάθειές του αποτυγχάνουν. Ο Κορνήλιος με την πίστη του ήλξε την Αγάπη του Θεού, η εσωτερική του δόνηση ήταν τόσο δυνατή και σταθερή, που κάποτε έφθασε στην Εστία της Αγάπης και δημιούργησε τη σύνδεση μ' Αυτήν. Καμιά προσπάθεια δεν χάνεται, όταν συνοδεύεται από πίστη.

Η καθαρή και πηγαία πίστη, αυτή που δημιουργείται από την ενεργοποίηση της Πνευματικής υπόστασης του ανθρώπου, από την εκδήλωση της Ουσίας αυτού, είναι που επαναφέρει τη σύνδεσή του με την Πηγή του και ενισχύει αυτήν μέχρι την τελική ένωση.

Κάθε βήμα στην πορεία της επιστροφής, συνοδεύεται από ενίσχυση πίστης. Για ν' αρχίσει ο άνθρωπος την επάνοδό του, χρειάζεται ισχυρή πίστη, η οποία απορρέει από την Πνευματική έκρηξη της Ουσίας του, μα και καθ' όλη τη διαδρομή του η πίστη του τον ακολουθεί και τον πυροδοτεί ωθώντας τον να κάνει συνεχώς βήματα, ν' ανεβαίνει σκαλοπάτια. Αυτή του δίνει δύναμη να συνεχίζει, του παρέχει ασταμάτητα, για να μη νιώσει ποτέ κούραση, για να μπορεί να προχωρεί και στα πιο δύσκολα, γιατί η επιστροφή του είναι μια συνεχής πάλη, ένας αγώνας, προκειμένου να καταστεί ικανός να εισέλθει στη Θεία Ροή και να μπορεί ν' ακολουθήσει Αυτήν. Πρέπει να γίνει Ουσία ίδια μ' Αυτήν, μα για να γίνει αυτό πρέπει να υποστεί ζυμώσεις πολλές, ν' απεκδυθεί την ύλη και να εκδηλωθεί ως Ουσία.

Η πίστη είναι ένα από τα απαραίτητα εφόδια, που στο ξεκίνημά του και στην πορεία του θα του χρειαστούν, ως βάσεις και ενίσχυση κι ως μέσον αποφυγής εμποδίων και παγίδων, τεχνάσματα της ύλης.

Γιατί όσο κι αν ανεβαίνει ο άνθρωπος, μικραίνοντας την απόστασή του από τον Θεό και μακραίνοντας αυτήν από την ύλη, δεν παύει να φέρει εντός του στοιχεία της, τα οποία ανά πάσα στιγμή αναφαίνονται σε μορφές - παγίδες, προκειμένου να ματαιώσουν ή να καθυστερήσουν την επιστροφή του. Η πάλη του όμως μ' αυτές είναι και μια προσπάθεια Κάθαρσής του. Η Κάθαρση αυτή συνεχίζεται μέχρι το στάδιο της τελικής ένωσής του με τη Θεία Ουσία. Μέχρι τότε φέρει

υπολείμματα ύλης, τα οποία πρέπει με κάθε τρόπο ν’ αναγάγει, αποφεύγοντας την έλξη τους, με οποιοδήποτε τρόπο κι αν εκδηλώνεται.

Η συνεχής προσπάθειά του είναι απόρροια πίστης. Όσο αυτή τον πλαισιώνει και τον κυριαρχεί ως πίστη Αγάπης, μπορεί ν’ αγωνίζεται ενάντια στο ρεύμα, στο οποίο έχει μπει και παρασύρεται. Η προσπάθειά του είναι να σταματήσει ν’ ακολουθεί τη ροή του, όσο ισχυρή κι αν είναι, και ν’ αρχίσει πορεία αντίθετη στο ρεύμα αυτό, πορεία ανοδική, πορεία επαναφοράς στη Μία Ροή.

Η πίστη είναι το όπλο εξουδετέρωσης και του τελευταίου στοιχείου ύλης, όταν θα βρίσκεται στο ύστατο σκαλοπάτι, στο κεφαλόσκαλο, στο οποίο και θα αισθανθεί πράγματι την ανάγκη αυτής, τότε θα είναι το μόνο που θ’ αποζητά, γιατί θα είναι το απαραίτητο κλειδί, με το οποίο θ’ ανοίξει την Πύλη των Ουρανών.

Σ’ όλο το ανέβασμά του, η πίστη είναι που τον βοηθά να απεκδύεται σιγά - σιγά την ύλη, αυτή τον ωθεί στη συνεχή άνοδο. Κάθε φορά, που μ’ ένα κομμάτι ύλης αποδεσμεύεται, έρχεται πιο κοντά στην Ουσία του.

Μα ο άνθρωπος της ύλης είναι δύσκολο ν’ αρνηθεί αυτήν, η ύλη είναι δημιουργική εκδήλωση δική του και τον συναρπάζει, τον απορροφά, γιατί σ’ αυτήν ο άνθρωπος εκδηλώνεται και ενεργεί ως ύλη. Έχει ξεχάσει τις ιδιότητές του ως Θεία Πνοή, τις αγνοεί, ζει στην ύλη κι εκδηλώνει τις ιδιότητές της.

Η μεγαλύτερη υλική κατάκτηση, είναι γι’ αυτόν υπερηφάνεια. Έχει ξεχάσει την ύπαρξή του, τη Μία ύπαρξή του σ’ όλα τα σκηνώματα, που γύρω του υπάρχουν κι έχει ριζώσει ως «Εγώ» αδιάλλακτο στην ύλη. Ό,τι περισσότερο αποκτά απ’ αυτήν, αυξάνει την υπερηφάνεια του «Εγώ» του, είναι ένα βήμα απομάκρυνσης από τον συνάνθρωπό του. Μα από ποιον απομακρύνεται, αν όχι από τον εαυτό του;

Η απομάκρυνση όμως αυτή μεγαλώνει την απόστασή του από τον Δημιουργό του, επιφέροντας εξασθένιση κι αποδυνάμωση της εντός του Θείας Φλόγας, λιγοστεύοντας έτσι τις πιθανότητες επανασύνδεσής του με την Ουσία «Πατέρας».

Μα ο άνθρωπος πρέπει ν’ αφήσει την Ουσία του να εκδηλωθεί ως Θεία Αρετή, η οποία έχει εντός Της όλες τις ιδιότητες του Θεού. Αυτή είναι η ουσιαστική κατάκτηση, που πρέπει να κάνει. Κάθε άλλο απόκτημα στην ύλη είναι πρόσθετο βάρος σε όσα ήδη έχει επιφορτώσει στη Θεία Υπόστασή του, δυσκολεύοντας έτσι περισσότερο την εκδήλωσή της.

Η δύναμη βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο και είναι μέσα σε κάθε άνθρωπο, γιατί όλοι είναι η ίδια Ουσία. Επομένως όλα τα σκηνώματα περιέχουν εντός τους την ίδια Δύναμη, την ίδια Καταβολή. Από κει και πέρα είναι η ανθρώπινη βούληση κι επιλογή, που εκδηλώνει το βαθμό διείσδυσής τους στην ύλη.
Όσο περισσότερο εισχωρεί σ’ αυτήν, τόσο η Δύναμη της υπόστασης εξασθενεί απομακρυνόμενη από το πεδίο επαφής της με την Εκπόρευσή της. Η απομάκρυνση αυτή δημιουργεί ενδυνάμωση της υλικής συνείδησης με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να επιζητά τη δύναμη της ύλης, της οποίας η συσσώρευση αποπροσανατολίζει αυτόν, οδηγώντας τον σε συνεχείς λανθασμένες επιλογές.

Έτσι φθάνει στο σημείο να πιστεύει, ότι η υλική θέση, την οποία κατέχει, είναι εξασφάλιση και κατάδειξη δύναμης και υπεροχής έναντι άλλων, οι οποίοι έχουν κατώτερη θέση. Οι επιλογές του στην ύλη τον κάνουν να καλλιεργεί τη χωριστικότητα με σκοπό την ανάδειξη του ατομικού «Εγώ», του πλασματικού.

Ο άνθρωπος έχει «Εγώ» εντός του, έχει το αληθινό Εγώ, το οποίο είναι Ένα, Αδιάσπαστο, κι Αδιαχώριστο, είναι ο Πυρήνας της Δύναμης και της Εξουσίας, μα είναι στο έσω «Είναι» του. Δεν έχει ανάγκη αγώνων να επικρατήσει, γιατί είναι ο Μόνος κάτοχος του Άπειρου, θέλει όμως να εκδηλωθεί μέσα από την ελεύθερη βούληση κι από την ανεξάρτητη σωστή επιλογή.

Η Δύναμη του αληθινού Εγώ είναι απεριόριστη, δεν είναι η αποδυνάμωση, που την εμποδίζει να φανερωθεί, είναι η επιλογή, που την κάνει να παραμένει ανεκδήλωτη. Μα και οι εκάστοτε επιλογές απ’ Αυτήν αντλούν δύναμη και ενεργούνται στα αντίστοιχα πεδία.

Το μέγεθος του ανθρώπινου «Εγώ» και η δύναμή του είναι απόρροια αυτών των επιλογών, που ο άνθρωπος στην όλη πορεία του επί της ύλης κάνει. Η έκφραση της υλικής δύναμης είναι γι’ αυτόν ικανοποίηση, του ανάλογα αναπτυγμένου «Εγώ» του, του οποίου η υπερδιόγκωση συμπιέζει και περιορίζει το Θείο Εγώ, εμποδίζοντας την εκδήλωσή του.

Αντίθετα το πλασματικό «Εγώ» κυριαρχεί τυραννικά επί της υπόστασης, επεκτεινόμενο ως καταπιεστική εκδήλωση και σε άλλες γύρω του. Έχουμε, λοιπόν, το ανθρώπινο «Εγώ» να διαχωρίζει την Ενότητα του Θείου, τη Μία εκδήλωσή Του, απομονώνοντας τα κεχωρισμένα κομμάτια Του και περιορίζοντάς τα τόσο, ώστε να μη δύνανται υπό τη δυναστική επήρειά του να επικοινωνούν, για να μπορεί κατ' αυτόν τον τρόπο να επιβάλλεται απανταχού.

Μα η απολυταρχική επιβολή προς δουλική υπακοή δεν φέρει συνέχεια το ίδιο αποτέλεσμα, γιατί πάντα υπάρχει το διέξοδο της απολύτρωσης, το οποίο εκδηλώνεται από τη συνεχή πίεση.

Αυτό το οποίο φανερώνει η εξωτερική ζωή του ανθρώπου από τέτοιες εκδηλώσεις, αναφαίνεται και στην εσωτερική αυτού κατάσταση νου και σώματος. Η Χριστική Χάρις και η Θεία Αγάπη είναι η οδός απολύτρωσης, εκ της πιέσεως της ύλης. Η δύναμη της Αγάπης έγκειται στο ότι πάντα δίνει αποσπώντας έτσι την ίδια ανταπόκριση αγάπης, και επιφέροντας μεγαλύτερη απόδοση.

Η Χριστική συνείδηση είναι ο δρόμος λύτρωσης από την επιβολή της ύλης. Η εκδήλωση Αγάπης είναι το μέσο εξασφάλισης της Θείας Τάξης, αυτής που φανερώνει την Πνευματική ελευθερία, την εκδήλωση της Δύναμης της Θείας Ουσίας.

Την κατάσταση αυτή αντιμετωπίζει ο Κορνήλιος στον εαυτό του και κάνει τη σωστή επιλογή, που θα τον οδηγήσει στην κατοχή της Θείας Τάξης, στη φανέρωση της αληθινής Δύναμης του «Είναι» του, στην εκδήλωση της Αγάπης. Αρχίζει ν' αφουγκράζεται τις Τέλειες ιδιότητες της Θείας υπόστασής του και θέλει να τις ελευθερώσει και να εκδηλωθεί μέσα απ' Αυτές, για να μπορέσει να επανέλθει στη Ροή της Ζωής, που ατενίζει.

Ο δρόμος που οδηγεί εκεί είναι μόνο ένας, ο ίδιος για όλους. Είναι ο ίδιος δρόμος που διήλθε ο άνθρωπος απομακρυνόμενος από την Εστία του. Το δρόμο αυτό πρέπει να διανύσει αντιστρόφως, μαζεύοντας τον «μίτο», που είχε στο πέρασμά του ξετυλίξει μέχρι τέλους, κινδυνεύοντας να τον χάσει, αν δεν ενεργείτο η Θεία Χάρις.

Η αντίστροφη αυτή πορεία είναι η θυσία της ύλης, κάθε στοιχείο της, που ο άνθρωπος στο πέρασμά του επ' αυτής απέκτησε, το θυσιάζει ανάγοντάς το σε Πνευματική Ουσία. Έτσι ο

Κορνήλιος διά της Νηστείας θυσιάζει τ’ αποκτήματα της ύλης, που σκοπό έχουν την ατομική προβολή και προαγωγή, την επέκταση του ανθρώπινου στοιχείου.

Η Νηστεία του συμβολίζει την αποχή από την ύλη, για τη φανέρωση του Θείου Εαυτού, του Θείου Σπινθήρα, ο οποίος αποζητά με την Ουσία Του να ενωθεί, αφού εκδηλωθεί πλήρως στην ύλη.

Αυτή η εσωτερική επικοινωνία με την εκδήλωση του Πνεύματος, η αναταραχή και η φανέρωση της εσωτερικής υπόστασης σε σημείο επαφής με την εξωτερική, είναι το πρώτο βήμα Πνευματικής πορείας στο δρόμο της επαναφοράς.

Η εκδήλωση Προσευχής είναι η κατάσταση Κοινωνίας με Ουσία, αυτή που επιφέρει βελτίωση στην ψυχική ποιότητα.

Η αναζωπύρωση της εσωτερικής φωνής και η επικοινωνία της με την Υπερούσια Ουσία της είναι η προσευχή του Πνεύματος και η αρχή κοινωνίας της υπόστασης με τη Θεία Αρχή, γιατί η επικοινωνία αυτή της έσω Ουσίας του ανθρώπου έλκει από την Πηγαία Ουσία στοιχεία, τα οποία επενεργούν σε όλη την υπόσταση αυτού, με αποτέλεσμα τη δημιουργία νέας υψηλότερης κατάστασης, που θα τον οδηγήσει πέρα από τα όρια της ύλης, εκεί όπου αρχίζει η Θεία Ζωή, προκειμένου να καταστεί ενεργό Στοιχείο της Ροής των Πάντων, της Ροής της Ουσίας του Θεού.

Μα η εκδήλωση των καταστάσεων αυτών γεννά και θέτει σε λειτουργία την πίστη, η οποία έκτοτε ακολουθεί και συνοδεύει συνεχώς την υπόσταση, εφόσον αυτή βρίσκεται σε επικοινωνία με την Εκπόρευσή της. Η ενεργοποίηση της πίστης κατοχυρώνει την έλξη της Θείας Παροχής Ελέους και Φωτός, απαραίτητα στοιχεία Κάθαρσης και ανόδου. Αυτό το βλέπουμε και με την αποστολή του Κορνήλιου προς τον Πέτρο που εκπροσωπεί την πίστη.

Η αφυπνιστική κατάσταση αναζήτησης, που η έσω υπόσταση του Κορνήλιου φανέρωσε, δημιουργεί την τάση προς Κάθαρση και επικοινωνία με τη Μία Αρχή, τον Θεό. Οι τάσεις όμως αυτές είναι εκδηλώσεις της πίστης, την οποία η εντός του Ουσία φανερώνει κατά την αναζήτησή της.

Η φανέρωση αυτή της υπόστασης γίνεται φωνή, γίνεται κλήση βοήθειας του Ανεκδήλωτου προς

εκδήλωσή του, εκ της Παροχής του Άναρχου, του οποίου η εκ πίστεως επίκληση φέρει πάντα έκχυση Φωτός.

Έτσι αρχίζει η Πνευματική αναγωγή του ανθρώπου, ώστε όλη του η υπόσταση να εξομοιωθεί σιγά - σιγά με τα στοιχεία του Φωτός, που έλκει. Η κατάσταση αυτή αρχίζει από την Ουσία του, δηλαδή από τον Πυρήνα της υπόστασής του. Άλλωστε αυτός αποτελείται από τα ίδια στοιχεία του εκ νέου εισερχομένου Φωτός, μόνο που πρέπει ν' αποκαθαρθεί πλήρως υπ' Αυτού από τις διάφορες υλικές προσμίξεις και να καταστεί και πάλι αυτούσια Ουσία προς εκδήλωση.

Η πρώτη εκδήλωσή της γίνεται πάνω σ' ολόκληρη την υπόσταση, δηλαδή αφού καταστεί. Αυτενεργής συνδεόμενη πάντα με την Πηγή, η οποία άλλωστε την τροφοδοτεί, αρχίζει να επεκτείνεται κυριαρχώντας ως Ουσία Αγάπης, σε όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία αποτελούν το υπόλοιπο σώμα του, ψυχικό και υλικό.

Η εργασία αυτή είναι αρκετά δύσκολη και επίπονη, η κυριαρχία του Φωτός δεν γίνεται εύκολα αποδεκτή από την ύλη, η οποία κύρια ουσία της έχει το να άρχει επί παντός προς ωφέλεια ατομικής προβολής και ανάπτυξης. Δεν μπορούν τα στοιχεία, που έχουν εμποτίσει νου και σώμα με' την ατομικότητα, να αφομοιωθούν εύκολα από την κυριαρχία των όλων ως Ένας.

Μα κάθε αντίσταση διά της πίστης εξασθενεί και είναι εύκολο πλέον να εξουδετερωθεί υποκύπτοντας στη Ροή του Φωτός και την επενέργεια Αυτού. Ο Θείος Σπινθήρας κατ' αυτόν τον τρόπο επεκτείνεται ενδυναμούμενος συνεχώς. Έτσι μπορεί να έλκει μεγαλύτερη ποσότητα Φωτός και να εμποτίζει την υπόσταση με περισσότερη ένταση, αφομοιώνοντας ολοένα στοιχεία εντός του ως Ουσίαν του.

Όλη αυτή η διαδικασία επεκτεινόμενη αδιάκοπα, επιφέρει μεταλλαγή στην οντότητα του ανθρώπου, ο οποίος αρχίζει να εκδηλώνεται ως Πνευματική υπόσταση.

Συνεχίζοντας τη διαδρομή αυτή η Ουσία, γίνεται πια εκδήλωση, η υπόσταση άνθρωπος υφίσταται ως Πνεύμα, είναι έτοιμος να κάνει βήματα προς ένωση των διασκορπισμένων στοιχείων του, κάνει αρχή της επιστροφής του. Ο Θεός - Πατέρας ευλογεί τη νέα ένωσή Του με τον Κορνήλιο, του οποίου η αναζήτηση και η εκδηλωμένη πίστη, σπάζοντας κάθε φραγμό και περιορισμό της

ύλης, τον οδηγεί κοντά Του.

Ο διακαής πόθος της Ένωσης, είναι αυτός που κατακαίει κάθε υλικό στοιχείο εκδηλωμένο και ανεκδήλωτο, και εξαλείφει κάθε τάση πολλαπλότητας και διάσπασης. Η ένωση του ανθρώπου είναι η απαρχή της Επιστροφής του, μα ο άνθρωπος θα φτάσει στην ένωση, αφού πρώτα εκδηλωθεί ο ίδιος ως Ουσία, αφήνοντας τον εντός του Σπινθήρα να τον υπερκαλύψει. Αυτή είναι η εκδήλωση της εκπόρευσης του Θεού.

Η συνεχής αφομοίωση του Φωτός και η μύηση στις Χριστικές Θείες Αρχές, έλκουν την έκχυση του Αγίου Πνεύματος και οδηγούν την υπόσταση στη βάπτισή της ως Πνευματική με σκοπό να φθάσει στη Θεία Ένωση.

Ο Θεός δεν κάνει επιλογές και εξαιρέσεις, δεν είναι Θεός ανταπόδοσης, γιατί τότε δεν θα έπρεπε να αναμένει την επάνοδο του ανθρώπου, του οποίου η όλη πορεία, είναι συνεχής ανυπακοή και αδιαφορία. Αντίθετα ως Θεός Αγάπης, που είναι, ευλογεί με την παροχή του Φωτός Του κάθε υπόσταση και κάνει προσπάθειες σωτηρίας της και αναγωγής της. Γι’ Αυτόν δεν υπάρχει άνθρωπος «ακάθαρτος», όλοι αποτελούν τη Μία Εκδήλωσή Του, η οποία είναι προορισμένη να επιστρέφει πάλι κοντά Του. Εκπόρευση και Εισπόρευση θα ταυτισθούν επισφραγιζόμενες, με την αυτή Εκδήλωση.

Εκείνο που χωρίζει τις δύο αυτές «στιγμές» του Άχρονου, είναι η πορεία που διαγράφει ο άνθρωπος ως ύλη. Μα η πορεία αυτή είναι εκδήλωση της ελεύθερης βούλησής του. Το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής είναι που αποπροσανατολίζει αυτόν, γιατί όμως, μήπως δεν είχε τη δύναμη να ξεφύγει ή να κάνει σωστή διάκριση; Ποιο όμως είναι το σωστό για μια ανεκδήλωτη ιδέα, που βρίσκεται στο ξεκίνημα της εκδήλωσής της, εκεί, δηλαδή, που πρέπει να κάνει την πρώτη επιλογή;

Η Ανθρωποϊδέα εκπορεύεται τέλεια, μα πρέπει να κατοχυρωθεί με τη δική της αυτεξούσια επενέργεια, πρέπει μόνη να θέσει σε λειτουργία όλο το μηχανισμό και ν’ ανακαλύψει το καθετί που τον αποτελεί.

Η τελειότητα, που την εκφράζει, υπάρχει σε όλες τις μορφές εκδήλωσης. Ο Θεός δεν εξεπόρευσε

αυτήν, για να εκδηλωθεί εκ προγραμματισμού, αντίθετα δίνει σ’ αυτήν όλη την Τελειότητά Του και το δικαίωμα ή τον όρο, να φανερώσει την Τελειότητα αυτή κατά τη βούλησή της. Αν η πρώτη επιλογή ήταν η σωστή, σύμφωνα με τον Νόμο της Τελειότητας του Θεού, τότε η Ανθρωποϊδέα θα είχε εκδηλώσει από την αρχή την τελειότητά της από την ελευθερία της και θα ήταν έτοιμη για την περαιτέρω ροή της. Αν όμως ακολουθούσε λανθασμένες επιλογές, τότε φυσιολογικά θα διάνυε την πορεία τους, για να μάθει να διακρίνει και ν’ ακολουθεί τις σωστές. Δηλαδή, η δεύτερη πορεία δεν είναι παρά η διδαχή, για το σωστό τρόπο λειτουργίας του μηχανισμού, ο οποίος όντας τέλειος, φέρει εντός του όλες τις δυνατότητες του Θεού.

Ο Θεός είναι Τέλειος και λειτουργεί Τέλεια σε κάθε Του εκδήλωση. Κάθε Θεία εκδήλωση λειτουργεί κι αυτή τέλεια, αφού είναι τμήμα Θεού. Η τελειότητα λειτουργίας των εκδηλώσεων είναι απόρροια της Θείας Ελευθερίας, η οποία είναι κι αυτή Τέλεια κι απαραίτητη Ουσία κάθε εκδήλωσης. Μέσα από την Ελευθερία αυτή βλέπουμε την εκδηλωμένη Αρμονία των πάντων στην τέλεια σύνδεσή τους και έκφρασή τους, ως στοιχεία του Ενός, που είναι.

Η εκδήλωση Άνθρωπος είναι τέλεια, μα σύμφωνα με το Νόμο της Ελευθερίας, πρέπει μόνη της να συνδεθεί με τη Θεία Ροή και να συντονιστεί με την Ενεργοποιημένη Τελειότητά Της. Μέχρι να γίνει αυτό εκδηλώνει την τελειότητά της επί του υλικού πεδίου, για να μπορέσει να λειτουργήσει αυτήν κι επί του Θείου Πεδίου. Η σωστή εφαρμογή των κατάλληλων επιλογών, δημιουργεί την επαναφορά της σ’ Αυτό, και οι σωστές επιλογές γίνονται από την ενεργοποίηση του τμήματος αυτού της υπόστασης, το οποίο Κοινωνεί με τον Πατέρα και που αποστολή έχει να οδηγήσει την υπόσταση στην εκδήλωση της Αλήθειας.

Το τμήμα αυτό συμβολίζει η ενεργοποίηση του Κορνήλιου, του οποίου η υψηλή αντιληπτική ικανότητα της ψυχής (Άγγελος Κυρίου) από τη συνεχή προσήλωση και αφοσίωση , επιφέρει αγγελίες - μηνύματα απευθείας από τον Θεό, δημιουργώντας τη σύνδεση και την επαφή.

Ο Κορνήλιος αντιπροσωπεύει την Ουσία αυτή της ανθρώπινης υπόστασης, η οποία απέχει από την όλη εκδήλωση της υπόστασης, επειδή αποτελεί τμήμα τελείως διαφορετικό, το οποίο δεν έχει σχέση με όλα τ’ άλλα. Πράγματι υφίσταται αυτή η διαφορά, όχι όμως γιατί τα υπόλοιπα τμήματα, οι άλλες όψεις του εαυτού είναι από διαφορετική Ουσία. Η Ουσία και αυτών είναι η ίδια, είναι στοιχεία της Μιας Ουσίας, αλλά με λάθος τρόπο και έκφραση εκδηλωμένα, ανάλογα με τις εκάστοτε επιλογές.

Η εκδήλωση της ουσίας, που έχει παραμείνει Αναλλοίωτη, επειδή αποτελεί τον πυρήνα της υπόστασης με τη φανέρωσή Της και την ενεργοποίησή Της, είναι που θα δώσει τη σωστή κατεύθυνση και εκδήλωση στην όλη υπόστάση, εναρμονίζοντας όλα τα στοιχεία μαζί Της, ώστε όλα ενωμένα να εκδηλωθούν ως Μία Ουσία.

Αυτό γίνεται με τη συνεχή τροφοδοσία όλων των στοιχείων με Θείο Φως από την Πηγή, το οποίο η ευρισκόμενη στον άνθρωπο Θεία Ουσία έλκει και διοχετεύει προς ενεργοποίησή τους.

Κατ’ αυτόν τον τρόπο ακολουθεί η Έκχυση του Αγίου Πνεύματος και η βάπτιση της υπόστασης με Θείο Φως προς πλήρη αποκάθαρσή της, για να μπορέσει να μεταβεί στο στάδιο της Ένωσης.

Η Έκχυση του Αγίου Πνεύματος είναι το Άπλετο Φως, η Άπειρη Σοφία, που στέφουν τον Άνθρωπο, ο οποίος ακολουθώντας την έσω παρότρυνσή του και την επιμονή της πίστης του, επιλέγει τον τρόπο αυτό εκδήλωσής του, που μόνο Φως μπορεί να του επιφέρει. Στη δύσκολη αυτή επιλογή, η επιμονή της πίστης μπορεί να τον βοηθήσει και να του συμπαρασταθεί σε όλη τη διαδρομή του Φωτός, που έχει να διανύσει, μέχρι να φτάσει μέσα σ’ Αυτό, ανοίγοντάς του συνεχώς το δρόμο και αποσύροντας κάθε μορφής εμπόδιο.

Όσο η δύναμη της πίστης είναι ισχυρότερη, τόσο η έλξη του Φωτός μεγαλώνει, ενδυναμώνοντας τη δύναμη της πίστης, η οποία πάλι έλκει περισσότερο. Έτσι δημιουργείται ένας κύκλος Φωτός, ο οποίος τροφοδοτούμενος συνεχώς επαυξάνει την ένταση της ροής του, μεγαλώνει την ακτίνα του πλησιάζοντας όλο και περισσότερο την Εστία του Φωτός, μέχρι να φθάσει στο σημείο να περνά μέσα απ’ Αυτήν, οπότε αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση και πορεία. Δηλαδή, ο κύκλος μικραίνει την ακτίνα του περιορίζοντάς την μέσα στην Εστία, έως ότου συγχωνευθεί από Αυτήν, αποτελών πλέον δικό Της αυτούσιο στοιχείο σε εκδηλωμένη μορφή Θείας Ενέργειας.

Αυτό είναι το στάδιο της Ένωσης και της Επαναφοράς και ένταξης στη Φυσική Ροή του Θείου.